

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 7. juni 2020

Kirke dag: Trinitatis søndag/B

Tekst: Es 49,1-6; Ef 1,3-14; Matt 28,16-20

Salmer:

SK: 402 * 435 * 364 * 359

LL: 402 * 435 * 356 * 364 * 428 * 359

Gudstj holdt med coronarestriktioner

Det er i dag Trinitatis søndag. Engang hed denne dag Trefoldigheds dag. Begge betegnelser dækker over, at det i dag er hele guddomsfylden i hele sin treenighed, der holdes helligdag for. Det gøres der jo for så vidt alle søndage, i og med, at guddomsfylden ikke kan deles, og alligevel så har guddomsfylden delt sig i tre forskellige åbenbaringer og funktioner i Skaberen, Frelseren, Helliggøreren, eller mere brugt i Faderen, Sønnen og Helligånden. Når vi således bruger betegnelsen Gud om den treenige Gud, så er der nok mange af os, der oftest tænker på Faderen. Og sådan fremstår det også mange steder, når Jesus selv taler om Gud. Og alligevel, så er treenigheden uløseligt forbundet med hinanden i én guddomsfylde, samtidig med, at de er tre med hvert deres guddommelige speciale.

Det er meget vigtigt, at vi holder os for øje og i troen har denne treenighed. For den holder os fast på, at vi må forholde os til *hele* guddomsfylden, og den fremmer, at vi har fokus præcis i det af guddomsfylden, som Gud selv har som fokus.

I lyset af det, så mangler kristen tro noget meget centralt, hvis man udelukkende fokuserer på Gud Fader, og måske endda er lidt løren over det med Jesus. Det er der faktisk mennesker, der er. Mennesker, der tror rigtig meget på Gud, men har det svært

med Jesus. Der er også mennesker, der hælder så meget til Helligånden, at de næsten glemmer tyngdepunkterne i Faderen og Sønnen. Det er med vilje, at jeg har gemt Sønnen til sidst, for der er også mennesker, der er så Jesus-fikseret, at både Fader og Ånd næsten glider helt ud af billedet. Og det skyldes jo nok, at netop Sønnen har en central rolle i treenigheden, og guddomsfylden har selv Sønnen som fokus. Men, Sønnen er aldrig i fokus på Faderens og Åndens bekostning. Sønnen er altid i fokus som åbenbaringsfokus og frelsensfokus. Men Sønnen er den kødelige åbenbaring af guddomsfylden, og Ånden helliggører og herliggører Sønnen og mennesker i tro på Sønnen. Treenigheden har selv Sønnen som fokus, således som det også tydeligt fremgår af Paulus' beskrivelse af frelsesplanen i epistellæsningen.

Derfor er det på sin plads med en helligdag for Treenigheden.

Trinitatis søndag er også en skelsættende dag i kirkeåret. Deler det så at sige i to. Hvis I ser på illustrationen af kirkeåret, så begynder kirkeåret med 1. søndag i advent (kl. 12, hvis det var et ur), og Trinitatis søndag finder vi kl. 7. Nu levner tiden ikke mulighed for at udtømme alt, hvad der er at sige om kirkeåret, og det er heller ikke alt lige relevant i denne sammenhæng. Hele første del af kirkeåret handler om, hvad Jesus gør; mens den anden del af kirkeåret handler om, hvad Jesus siger. I hele trinitatistiden, som nu står foran os, er der faktisk kun få evangelieberetninger med fokus på Jesu handlinger, men meget fokus på hans ord.

Derfor kan vi også udvide beskrivelsen med at sige, at første halvdel af kirkeåret handler om, hvad Jesus gør *for* os, og anden halvdel handler om, hvad Jesus gør *i* os. I første halvdel af kirkeåret siger vi en masse om, hvad Jesus gør, i anden halvdel handler det om at gøre, hvad Jesus siger.

Vi står nu foran kirkens grønne tid. I denne tid skal planterne vokse. Vi skal vokse i troen på Jesus. Vi skal vokse i den erkendelse, at også vi lever i en slags treenighed. Og det er rigtig meget fokus og treklangen i de næste mange søndages evangelier i gudstjenesten, nogle dag mere tydeligt end andre. Men det er der næsten hver søndag, at Jesu ord taler til os i den treklang, nej jeg vil godt sige treenighed, hvori vi lever, nemlig med os selv, med Gud over os og næsten ved siden af os. Som troende, kristne mennesker skal vi erkende den treenighed i vore liv, for det er den, vi skal leve i. Den kommer også tydeligt til orde i Jesu ord om det dobbelte kærlighedsbud: Du skal elske Herren og din næste som dig selv. Og de næste mange søndage giver Jesus os næring til at beriges i troen, vokse i kærligheden og glædes i håbet deri, at vi hele tiden er os bevidste om, at dét er et kristent menneskes ramme for livsudfoldelse. I den grønne tid plejes vi som grønne planter af Jesus ved hans ord til os, så han kan vokse i os.

Han, som med sine ord sendte sine disciple ud med opgaven at gøre mennesker til Jesu disciple ved dåb i treenighedens navn, og ved oplæring. I teksten hedder det: "idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer." Når vi har dåb her i kirken, så er det jo faddere, der læser disse ord af Jesus. En fadder læste en gang forkert, han opdagede det dog ikke selv. Og den forkerte læsemåde var faktisk tankevækkende. Ikke at jeg synes, vi skal ændre Jesu ord; men som et aspekt af Jesu ord, var den pågældende fadders fejllæsning tankevækkende. Han læste nemlig: 'idet I lærer dem at holde *af* det, som jeg har befalet jer.'

Hvis vi nu læser Jesus og faddereren sammen, så kunne meningen jo være, at vi skulle holde *af alt* det, som Jesus har befalet os. Eller vi kan også sige det på en anden måde. I

væksttiden for de grønne planter i kirkens grønne tid, da skal vi lytte til Jesu ord, lære at forstå Jesu ord, leve ved Jesu ord. Lytte, lære, leve. Holde af.

Vi skal også lytte, lære og leve med Jesu ord som kirke. Vi kan som de enkelte mennesker, vi er, og i vort kirkelige fællesskab og kald tage Jesu ord til os som en forsikring, når han siger, at han er givet al magt i himlen og på jorden, og han er med os alle dage indtil verdens ende. For det første pointeres, at guddomsfyldens magt er i Jesus, og for det andet pointeres, at Jesus har som guddomsfylden denne magt, og det er i denne magtudfoldelse, han er med os alle dage indtil verdens ende.

Den tryghed og trøst, der ligger i disse ord, kan vi godt tage til os. Vi kan godt tage dem til os, også når vi oplever, at vi ikke længere har magt over noget som helst. Vi kan også tage til os, at al magt i himmel og på jord, er i Jesu hænder. Og når vi møder denne verden og dens budskab om magt og herlighed, så ved vi, at det er blot en gentagelse af Djævelens budskab til Jesus ved fristelsen i ørkenen, hvor han ville forsøge at friste Jesus til at opgive sin afhængighed af Gud. Samme fristelse mødes vi med, og i denne kan vi slå os til ro i troen på, at det er løgn, for *al magt i himmel og på jord* er i Jesu hænder. Og de hænder er med os alle dage indtil verdens ende.

Men, for der er et 'men'. For mellem disse to sætninger er befalingen til at døbe og oplære. At gøre mennesker til Jesu disciple og lære dem at holde af alt det, Jesus har befalet. Og Jesu ord om magt og være med os, skal her ses i denne sammenhæng. Når vi går ud i denne opgave, så gør vi det på hans befaling og i hans magt, og i opgaven er han med os. Og det er en opgave, der lyder et kald til, en befaling til, så længe verden står og ud i dens fjerneste afkroge. Kirken af i dag har et

kald til at gå ud, så også andre kan lytte, lære og leve, og holde af alt det, Jesus har befalet os.

Og når vi således går ud og siger, hvad Jesus gør *for* os og *i* os, ja så gør vi, som Jesus siger. Deri er der velsignelse til kirke og hjem, og dermed kan vi være Den Treenige Guddomsfylde til ære.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.